

aby se srážky na přejezdu silnice zamezily. V případě, že by se otázka ta zodpověděla záporně, přicházela by ovšem pak v úvahu také otázka spoluzavinění žalobce.

Odvolací s. neobíral se vzhledem na svůj shora uvedený právní názor závažnými skutkovými okolnostmi a rozhodnými otázkami a poněvadž patrně třeba jednání v první stolici, aby věc se stala zralou k rozhodnutí, bylo po rozumu § 510, § 496 č. 3. a § 513 c. ř. s. zrušiti jak rozsudek odvolacího soudu tak rozsudek první stolice a věc vrátiti k novému jednání a rozhodnutí stolici první.

Rozhodnutí nejv. soudu z 8. února 1929 Rv I 1420/28. Pošva.

Nárok na prozatímní výživné přísluší manželce, již bylo povoleno byt opustiti, nebo manželce, která ho sice opustila svémocně, měla však k tomu zákonný důvod (§ 107 vř. obč. z. a § 382 č. 8 ex. ř.).

První stolice vyhověla žádosti za povolení prozatímního výživného.

Rekursní soud ji zamítl.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu nevyhověl.

Důvody. Zda žalovaný jest povinen platiti žalobkyni výživné požadované žalobou ode dne jejího podání, bude rozhodnuto teprve rozsudkem vyřizujícím žalobu. Nyní jde toliko o prozatímní opatření, kterým má býti žalobkyni zajištěna zákonná výživa pro dobu sporu. Tento nárok nelze posuzovati, jak stěžovatelka míní, podle §§ 109 a 91 obč. zák., nýbrž podle § 107 obč. zák. a § 382 č. 8 ex. ř. Navrhované prozatímní opatření by bylo lze povolit jenom, kdyby žalobkyně osvědčila, že delším setrváním ve společné domácnosti se žalovaným manželem by byla ohrožena na některém právním statku, jehož porušení zákon uznává za důvod k rozvodu. Žalobkyně poukazuje v té příčině toliko na výstup ze dne 3. července 1928, kdy žalovaný našel u ní navštívenku cizího muže a v rozčilení prohřešil se proti ní zlým nakládáním a nadávkou »kurva«. Avšak rekursní soud uznal správně, že ona příhoda pro svou ojedinělost za tříletého trvání manželství nedostačuje k osvědčení, že žalobkyně nemůže dále žiti s manželem bez ohrožení své tělesné bezpečnosti a cti, zvláště když musila přiznati, že žalovaný uznal, že se unáhlil, a pokoušel se, arci bez úspěchu, o smír. Nutnost svémocného odstěhování se žalobkyně z domácnosti žalovaného nebyla tudíž

prokázána. Jelikož povolení prozatímní zákonné výživy předpokládá, že manželce bylo buď soudně povoleno oddělené bydliště, neb aspoň svémocné odstěhování se od manžela uznáno za zákonem odůvodněné, bylo navrhované prozatímní opatření rekursním soudem právem odepřeno.

Dovolacímu rekursu musil býti úspěch odepřen a návrh na prisouzení jeho útrat zamítnut.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 21. února 1929 R II 29/29. Karel Jelínek.

Byla-li žaloba ve dvou stolicích zamítnuta úplně, avšak v třetí stoličce pouze »pro tentokrát«, ruší se navzájem útraty obou stran ve všech třech stolicích.

Rozsudkem ze dne 26. dubna 1928 Ck I 425/26 zamítl krajský soud v Mor. Ostravě žalobu Antonína B. proti manželům Janu a Františce T. o zaplacení 32.882 Kč s přísl. z těchto důvodů:

Před rozhodnutím otázek, zda žalovaná pohledávka a v jaké výši žalobci přísluší, zabýval se soud nejdříve otázkou, jaký byl v době provozování uvedených obchodů právní poměr mezi spornými stranami, zda totiž existoval poměr společenský, jak tvrdí žalovaní, neb zda se jednalo o zboží žalobcovo, svěřené žalovaným k odprodeji s výhradou vlastnického práva až do úplného zaplacení, jak tvrdí žalobce.

Podle § 1175 obč. zák. vzniká společnost k společnému zisku smlouvou, kterou dvě nebo více osob spojí své námahy, aneb své věci k společnému zisku.

Nesporo mezi stranami jest a výsledkem průvodního řízení bylo prokázáno, že žalobce nakupoval, resp. platil zboží, které žalovaný Jan T. prodával. Dále bylo průvodním řízením prokázáno, že žalobce a žalovaný Jan T. uzavřeli smlouvu, podle níž měl žalobce dávat peníze na nákup zboží, žalovaný obstarávat jeho prodej a veškerou režii a o zisk se měli stejným dílem rozdělit. Z toho vyplývá, že se jedná o smlouvu podle § 1175 obč. zák., takže třeba celé obchodování sporných stran posuzovati podle ustanovení platných pro tuto smlouvu.

Žalobce popírá sice vznik podobné smlouvy mezi ním a Janem T. a tvrdí, že se jedná o zboží, svěřené žalobcem Janu T. k prodeji, při čemž se odvolává na obě uvedená prohlášení, podepsaná žalovanými, ale již z tvrzení žalobcových vysvítá, že týž sám neví přesně, jak má svůj poměr k žalovanému po-